

LASTEN OSASTO

THE YOUNG FAMINE FIGHTERS OF AMERICA.

Joku aika takaperin kerroimme, että niillä nälkivien venäläisten pikkulasten avustamiseksi oli tässä maassa perustettu niin kutsuttuja Famine Scout-klubeja. Nyt ilmoittaa Bob Hardy, joka on scoutien johtaja, että klubien nimeksi tulisi The Young Famine Fighters, ("Y. F. F."). Klubeja olisi perustettava kaikkialle. Nyt kesin alkana teillä jokaisella on aikaa kerätä rahaa. Sointulan koululapset Canadassa ovat jo ryhtyneet keräämään avustusta. Tilatkaa Bob Hardyiltä kirjoja "The children's stories of Soviet Russia" myytäväksi sekä Roll Call keräyslistoja. Kirjassa kerrotaan venäläisten pikkulasten oloista. Bob Hardy'n osoite on: Mr. Bob Hardy, F. S. R. 201 West 13:th st. New York City.

GARDNER, MASS.

Olen seurannut Toveritarta, ja viimein ajattelin kirjoittaa jonkun sanan, että näkee, ettei täällä nukuta, kuten näyttää. Missä kaikki tytöt ja pojat ovatkaan, kun ei ole näkynyt kirjoituksia Toverittareissa Gardnerista? Nythän on paljon aikaa, kun koulukin on jo loppunut. Tämä on ensi kertaa kuin minä kirjoitan Toverittareen "Lasten osastoon".

Ihmiset touhuavat kesäjuhlat ja juhlat, jotka ovat jo pidetyt silloin kun tämä tulee luettavaksi.

Tällä on mansikoitakin jo kypsää, mutta mustikat eivät vielä ole.

Kukkaset ovat parhaillaan nupuisaan, ruusut ovat jo aukeet. Minä rakastan kukkia, ja myös eläimiä.

Sunnuntai koulu on jo loppunut.

Nuorisollitto toimii myös ja siihen saavat kuluu lapset, jotka ovat täytäneet 14 ikävuotta. Kokoukset alkavat kello seitsemältä joka sunnuntai-ilta.

Helmi Peltonen.

Jättiläinen

Oli kerran jättiläinen, jonka nimi oli Og. Mitä vanhemmaksi hän tuli, sitä suuremmaksi ja vahvemmaksi hän kasvoi. Kun hän vietti 500-vuotista syntymäpäiväänsä, ei ollut yhtään tällaista korkeaa ja isoa, että hän olisi voinut niissä asua. Ja vaikka hän olisi kyyristynyt maahan saakka, ei yksikään ovi ollut niin korkea, että hän olisi siitä voinut sisäin astua.

Elkä hän halunnutkaan kyyristellä, sillä hän oli kopea ja ylpeä. Ihmisiä hän katseli ylpeyden mielisesti ja nautti heidän jalkojensa, jos ne eivät toteutelle hänen viittaustaan.

Jättiläisen kädet ja jalat olivat niin pitkät kuin laivojen korkeu-

mat mastot. Hänen päänsä oli isompi kuin jättiläiskastanjan kruunu. Hänen vuoteensa oli sen vuoksi laiteettava teriksestä ja raudasta ja yhdeksän kertaa pitempi ja neljä kertaa leveämpi kuin hänen käsivartensa.

Noustessaan aamulla vuoteestaan keksi hänen kotkansilmänsä monien mailien päässä tulevan vieraan kulkijan. Muutamalla askeleella korkeiden puiden ja leventen jokien ylitse saavutti hän kulkijan, rosvoita hänet, pisti hänet vyönsä alle kuten metsästäjä saaliinsa ja vei hänet vuoristoon. Siellä olivat vangit pakotetut viljelemään maata ja huolehtimaan siitä, että jättiläisen pöydällä ei koskaan puuttunut ruokaa, sillä jättiläisellä oli erinomainen ruokahuone.

Kerran vaelsi eräs kansa omaan maahansa. Se oli ollut erämaassa neljätoista vuotta. Seitsemän paksua pilveä suojelivat sitä matkallaan. Kun jättiläinen Og huomasi tuon vaeltavan kansan, lösti hänen pala sydämensä suuresti. Muutamalla harppauksella oli hän sen luona, mutta hänen edessä oli paksu, läpinäkymätön pilvi. Jättiläinen kysyi korvastaan mielisikään, mitä nyt olisi tehtävä. Kanan ei hän miettinyt kun hän kiskasi suuren kallioliokareen irti maasta, kohotti sen päähänsä ylle ja alkoi murskata sillä tuon vaeltavan kansan.

Mutta kallioon oli suuri joukko mehiläisiä tehnyt asuntonsa ja käyttävään. Näiden rakentama vuoksi luhistui kallio pudoten jättiläisen päähän ja siitä soljuen hänen kaulaansa. Ogille jäi nyt kaulaansa kivinen kaulus. Hän pudisti kaulustaan källiänsä tahtoen heittää sen kaulastaan. Sitä tehdessä turposivat hänen ikenensä ja poskensa niin, ettei hän voinut saada kaulusta kaulastaan.

Silläpäin kun Og yritteli vapautua epämieluisesta kauluksesta, saapui vaeltavan kansan johtaja. Hänellä oli pitkä, terävä miekka, jolla hän alkoi tappaa jättiläisen. Jättiläinen oli kuitenkin niin pitkä, ettei ulottunut häneen. Silloin hän kilpesi kynnen jalkaan korkealle kummulle, josta hän jo miekallaan tavoitti jättiläisen nilkat. Hän iski jättiläisen nilkkoihin niin voimakkaasti, että jättiläisen suuri rummis luhistui samassa ja hautautui kivien ja soran sekaan, niin että pää ainoastaan jäi näkyviin.

Mehiläiset eivät olleet laiskoja. Suurissa parvissa he ympäröivät jättiläisen päätä, imeskeltivät ja pistelivät sitä silheksi, kun pelkät luot enää olivat jäljellä. Sen jälkeen saivat kaikki kansat elää onnellisina ja hyvinvoinnissa.

mällä kohtelaisuudella: "Ja mitä teillä on sen kanssa tekemistä, herrat?"

Äskelsen tapaisella koko ruumiinsa heilahtamisella hänen puoleensa, virkkoi vieras: "No älkää nyt olko vihainen! Kysyin sentähden, kun kasvatusaitini otsa oli mäsäni samalla tavalla, kuin teidänkin. Hänen miehensä äimäsi siihen kerran lestillä — hän kun näet oli suutari. Vaino oli pesijätär ja ukko oli suutari. Joku aika sen jälkeen kun hän oli ottanut minut kasvatuksensa, löysi hän tuon juopporallin jostakin ja meni hänen vaimokseen suureksi onnettomuudekseen. Hän pieksi häntä — sanon teille, nahkani melkein halkeli kaulasta."

Tämä avomielisyys saattoi äidin aseettomaksi. Sitä paitsi alkoi hän arvella polkansa kenties palastuvan hänen jyrkästä vastineestansa omdole henkilöille. Hymyllen syyllisen taivoon, sanoi hän sentähden:

"En ole vihainen, mutta — näette-

kös — te kysyitte minulta niin pian. Se oli minun kelpo mieheni, jumala suokoon levon hänen sielullensa, joka haavoitteli otsani. Oletteko tatarilainen?"

Muukalainen oikasi säätensä ja hymyili niin leveästi, että hänen viiksesi piilit vaelsivat aina niskaan saakka. Sitte virkkoi hän vakavasti: "En vielä. En ole vielä mikään tatarilainen."

"Kysyin sentähden, kun puhetaipanne ei tuntunut oikein venäläiseltä", selitti äiti, tarttuen toisen leikkisyyteen.

"Olen parempi kuin venäläinen, totta olenkin!" sanoi vieras nauraen. "Olen vähävenäläinen, kotoisin Kanenevin kaupungista."

"Oletteko ollut täällä kauan?"

"Asuin kaupungissa kuukauden verran ja tuln tehtaanseen noin neljä viikkoa sitte. Löysin muutamia hyviä ihmisiä, teidän poikaanne ja muutamia muita. Asetun tänne joksikin aikaa," virkkoi hän vilksäillen kielten.

Mies miellytti äitiä, ja haluten korvata jollakin tavalla ystävälliset sanat, jotka tämä lausui hänen puolestaan, kysyi uudelleen:

"Kenties haluatte lasin teetä?"

"Mitä, kekkerikö minulle ihan yksin?" vastasi hän hartioitansa kohtaen. "Jätin sen kunnian siksi kuin toiset toverit tulevat."

Tämä huomautus toisten tulosta palautti äidin taas polkoonsa.

"Jospa ne muut olisivat tämän lasin!" oli hänen hartain toiveensa.

Taas kuului askeleita portaissa. Ovi avautui nopeasti, ja äiti näytti ylös. Tällä kertaa peräytyi hän hämmästykseltä, nähdessänsä tulokkaan kyökkinsä — köyhästi ja kepeästi puettu keskikokoinen tyttö, kasvat korvaton kuin talonpoikaismaisella, ja pää tumman tumman tukan peitossa. Hymyllen virkkoi hän matalalla äänellä: "Olenko myöhäinen?"

"Eipä niinkään", vastasi vähävenäläinen, kurkistaen kamarin oveelta.

"Tullut jalkain?"

"Tietysti! Oletteko Pavel Vlasovin äiti? Hyvää iltaa! Nimeni on Natasha."

"Ja sukunimenne?" kysyi äiti.

"Vasiljevna. Entä teidän?"

"Pelageja Nilovna."

"Niin me siis olemme tutut keskenämme."

"Aivan niin", virkkoi äiti, hengittäen helpommin, ikäänkuin huojentuneena, ja katsellen tyttöä ystävällisesti.

Vähävenäläinen auttoi takkia hänen päältään, ja uteli: "Onko siellä kylmä?"

"Ompa kyllä; ulkona aavikolla käy hirmuinen, hirmuinen viima!"

Hänen äänensä oli soinnukas ja selvä, suunsa pieni ja hymyssä, vartalonsa pyöreä ja notkea. Riisuen monet liinansa, hieroi hän punaisia poskiansa reippaasti pikkuisilla käsillensä, jotka olivat punaiset kylmästä, ja astuen kepeästi ja nopeasti, meni hän kamarin, kantapäätänsä paukkuessa kovasti lauttamaan.

"Hän kulkee ilman päällyksenä", huomautti äiti mielelleen.

"On todella kylmä", kertasi tyttö. Koko ruumiin on jäädyksissä — huuh!"

"Minä kuumentan samovaarin tuossa tuokiossa sinulle!" virkkoi äiti kiireisesti ja toivossaan. "Tuossa tuokiossa se on valmis", huusi hän kyökistä.

Mitenkä lievekin hänestä tuntunut, että hän oli tuntenut tytön kauan aikaa, vieläpä rakastanut häntä äidin heillä, nuraavalla rakkautella. Hän iloitsi hänet nähdessään; ja muistellensaansä vieraansa kirkkaita, sinisiä silmiä, hymyili hän tyytyväisyydestä, valmistuessaan teetä ja kuunteli keskustelua toisesta huoneesta.

"Miksi olette niin alakuloinen, Natasha?" kysyi tyttö.

"Leskellä on hyvämmäköiset silmät", vastasi vähävenäläinen. "Ajattelin tässä jumi, että kenties oli äidilläni sellaiset silmät. Tiedättehän, että kuvittelen hänet aina eläväksi."

"Sanoitte että hän oli kuollut?"

"Se oli kasvatusaitini. Nyt puhun oikeasta äidistäni, Luulen hänen olevan jossain Kievinseudulla almuja kerjäämässä, juoden viinaa."

"Miksi ajattelette niin kauheita asioita?"

"En tiedä. Ja poliisit laahasivat häntä ylös katujasta ja pieksivät häntä."

"O! sinua raukkarukkaa!" ajatteli äiti huoten.

Natasha mainitsi jotakin kiihkeästi ja nopeasti; ja uudelleen kuului vähävenäläisen kalkuva ääni.

"Ah, te olette vielä niin nuori, toiverikas", virkkoi hän. "Ette ole syöneet vielä tarpeeksi sipuleja. Jokaisella on äiti, ja silti ovat ihmiset pahoja. Sillä vaikka lasten kasvatus on vaikeata, on paljon vaikeampaa opettaa alkamishistä hyväksi."

"Mitenkä omituinen ajatus hänellä on", ajatteli äiti, ja hetkiseksi teki hänen mielenä vastustamaan vähävenäläistä ja sanomaan hänelle että hän olisi itse ainakin kernaasti opettanut polkansa hyväksi. Ulko-ovi avautui samalla ja sisään astui Nikolai Vyesovshikov, vanhan varkaan, Danilin poika, tunnettu kylässä ihmisvihaajan nimellä. Hän piti aina itsensä tarpeellisen välimatkan päässä ihmisistä, jotka sen kostivat tekemällä iva häneestä.

"Te, Nikolai! Miten se on mahdollista?" kysyi äiti ihmeissään.

Mitään vastaamatta hän vaan katseli äitiä pienillä, harmailla silmillänsä, ja pyyhki rokonarista, pilkottavaa poskeaan leveillä kämmenelänsä.

"Onko Pavel kotona?" kysyi hän käheästi.

"Ei."

Hän katsahti kamarin ja virkkoi: "Hyvää iltaa toverit!"

"Hänkö myös. Onko se mahdollista?" ihmetteli äiti miettivästi, ja oli suuresti hämmästyneet nähdessään Natashan pistävän käitensä hänen kourausa ystävälliseksi tervetulon toivotukseksi.

(Jatk.)

Muistakaa aina, että oikein kasvattaminen ei ole yksinkertainen eikä helppo asia, vaan monimutkainen ja erittäin vaikea, raskain toimi, joka tulee täysi-ikäisen ihmisen osaksi.

HANNAN Yhdistyneitten Suomalaisen ompeluseuran kokoukset ovat joka torstai-ilta, klo 8. Kokouksien jälestä vanhanmaan tanssit. Kahvia. Osoite: Bök 33, Hanna, Wyo.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjolassa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osoite: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. O:n ompeluseuran kokoukset pidetään joka kuun ensimmäinen ja kolmas torstai osaston talolla klo 8 illalla. Osoite: 719 Montana Avenue.

WAUKEGANIN, Ill. S. S. Osaston viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena torstaina, alkaen kello 8 illalla.—Ohjelmakokoukset joka toinen ja neljäs torstai, alkaen samoin kello 8.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai kello 2 j.p., 713 E. First St.—Tervetuloa.

BRANTWOODIN S. S. Osasto, Box 1, Brantwood, Wis. Osaston kokoukset joka 2 ja 4 sunnuntai Labor Tempelillä, kello 2 iltopäivällä.

CLEVELANDIN S. S. OSASTON kirjeenvaihto-osote on: 4014 Whitman Ave., N. W. Cleveland, Ohio. Kokoukset pidetään jokaisen kuukauden ensimmäinen ja kolmas tiistai-ilta haahilla 1303 W. 58th St. Työkokousten jälkeen on keskustelukokous. Ilmat toimii Edistysyhdistys samassa paikassa.

FAIRPORTIN S. S. J. OSASTON kirjeenvaihto-osote on: 414 New 4th St.

ÄITI

(Jatkos kuudennelta sivulta)

syvyydessä. Koko kulmikkaassa, etukummavassa vartalossa, ohkaisine säärinensä, oli jotakin koomillista, ja samalla puoleensa vetävää. Hänenellä oli sininen paita päällensä, ja tummat, väljät housut olivat pistetyt saapasvarsiin. Äiti paloi halusta kysyä kuka hän oli, mistä hän tuli, ja oliko hän tuntenut kauankin hänen polkansa. Mutta äkkiä vieras itse tokasi kysymyksen, nojautuen eteenpäin, niin että koko ruumis heilahti:

"Kuka teki tuon kolon teidän otaanne, äiti?"

Hänen kysymyksensä oli tehty lempeällä äänellä ja huomattavalla hymyllä hänen silmissänsä; mutta vaimo loukkaantui tästä hyökkäyksestä. Hän puristi huihensa tiukasti yhteen, ja virkkoi hetkisen jälkeen kyl-